I'm alive

On Mai 28, 2016

Redefinește-ți fundamentele pe care îți întemeiezi abordarea vieții, încât să ajungi să fii împăcat cu tine însuți.

Sunt prins într-un soi de spaimă neștiută și totodată într-un fel de admirație contagioasă, expresia unui conflict moral între dominația Eului atât de încordat și scrisul atât de pasional, fără să-mi pot da seama dacă n-am primit cumva de la natură un dar anume care-mi dă putința să modific sau să nimicesc adevărul cu care sunt însărcinat să trăiesc toată viața.

Esența virtuților mele (disciplina, concentrarea, controlul de sine și temperanța) cuprinse în această escapadă a minții din realitate, alimentată mereu cu descoperiri noi și menținută în limitele unor formulări expresive, mă ajută să mă accept așa cum sunt, contribuind la acceptarea voită a personalității mele într-un spațiu al unicității numit *Limenilodhis* (strălucirea unei scrieri secrete).

Treaba asta cu adevărul, pasiunea, acțiunile și efectele lor combinate, de care îmi este teamă să se propage spre o stare intensă de iubire și recunoștință, toate luate ca forme de reacție față de datoriile existenței, conduc la două sisteme de ecuații care permit să se determine valorile intensităților participării mele la cauzalitatea unei ieșiri din zona de confort. Care, cu cât este mai confortabilă, cu atât este mai greu de părăsit.

Leadership: Ești în stare să te consideri mai mult decât ești într-un context care pretinde aplicarea viziunii unui Creator dincolo de impactul grandios al unei înaintări venind din neființă?

Scriu despre mine nu fiindcă sunt pasionat de aventura cunoașterii care trăiește experiențe de învățare unice într-un spațiu experimental de așternere a gândurilor curate, acceptând tot ceea ce-mi trece prin cap drept sumă a unor adevăruri universal valabile, ci pentru faptul că cunoscându-mă îndeajuns din punct de vedere al filosofiei reușesc să mă transpun într-un Papus, ale cărui cuvinte sunt demne de reținut:

"Când un om crede că știe ceva și se consideră asemenea zeilor, lucrând doar pentru mântuirea sa personală și retrăgându-se într-un turn de fildeș pentru a se purifica, nu primește nimic, căci el are tot ceea ce îi este de trebuință pentru a fi măreț și spiritual."

Omul prins în această capcană a sistemelor cu potențial diferit de predominanță, unul moral care începe cu crezutul în sine, și unul imaginativ născocit dintr-o dorință de altfel, își caută o cale de mijloc în pragul unei alegeri disperate, un relevant *qualcos'altro* într-un interval de timp variabil. De aceea, am decis uneori să îmi umplu spațiul de scris cu niște reflecții ușoare, precum: "ceea ce spun are ecou numai în lumea celor care cred în poveștile care lămuresc viziunea unui Creator, de dincolo de cortina timpului, dincolo de puritatea liniei și a desenului, dincolo de impactul grandios al unei înaintări venind din neființă".

O înaintare în neființă este o percepție a sinelui într-un univers paralel, ca atunci când rostești niște cuvinte magice fără să te audă nimeni, sau când scrii despre un lucru pe care nu-l vede nimeni în afară de tine.

Ca un pictor hotărât să-și distrugă toate pânzele pictate vreodată doar ca s-o ia de la capăt, el nu încetează să preseze din ce în ce mai tare tocmai punctul cel mai sensibil, conținutul

unei pagini scrise, contemplând frumusețea unei scene din natură. Cu totul, el este atras în propriul revizionism, în actul de redefinire a fundamentelor pe care și-a întemeiat abordarea vieții.

Leadership: Te reîntorci mereu spre acel "punct al meandrelor intersectate" unde trebuie să fii tot timpul contribuitor ca să poți spune cu adevărat: *I'm alive* din prisma creației plăsmuite cu osteneala unei vieți plină de structuri ale Ego-ului?

Dar ceea ce nu se vede, nu se închipuie și nu se destăinuie, în cazul acestor sisteme de ecuații cu o singură variabilă de susținere - nemărginita satisfacție de a da *Replay* propriilor performanțe, este faptul că în afară de toate acestea mai există și altceva, mult mai vast ca importanță. Și anume, ambiția de a mă surprinde, ca într-un clește, în matricea unei șlefuiri a permanenței cu care tind să mă acomodez.

Permanența este starea neobosită a omului de a se educa singur pe sine, cu scopul de a se înțelege și de a se accepta așa cum este. Permanența este încununarea artei de a trăi conform calității și chemării pe care o ai, un punct unde nu trebuie să fii tot timpul contribuitor decât dacă ai vreun folos, numai dacă datoria ta morală calcă întotdeauna pe acolo.

Egoul meu suprem îmi spune că pot fi mai mult decât un creator, că pot fi imaginarea unei scrieri neobișnuite. La polul opus, egoul meu frământat *IN CUGERO* îmi spune să rămân cu picioarele pe pământ. Astfel, calitatea mea de contribuitor la atingerea și satisfacerea unei deplinătăți a sensului vieții, prin descoperirea și includerea unor adevăruri de temelie în relația cu ceea ce mi se întâmplă, vizează acel efort colosal pe care îl fac pentru a fi împăcat cu mine însumi.

Descoperitorul unor adevăruri de temelie ale vieții, în clipa în care va fi solicitat într-un rol de lider, va reuși să facă din orizontul experienței de sine un fel de asumare a unei distincții între ceea ce i se întâmplă și ceea ce depinde de el să se schimbe.

Leadership: Îți dezvălui creația de fi împăcat cu tine însuți prin virtutea conștientizării unicității de a găsi noi corespondențe ale vieții care îți permit să trăiești permanent noi experiențe, iarăși și iarăși, mereu prin comparație cu "o armă a seducției"?

O destăinuire a Mirandei Grey din opera lui John Fowles îmi întărește convingerea că pentru a avea un rost în viață nu trebuie doar să fii bun la ceva, ci să faci din acel ceva o mereu altă experiență de exprimare, de libertate, un show de excepție, altfel te vei crampona în rutină. Ceea ce nu cere, neapărat, implicare emoțională profundă.

"Adormisem la umbra copacilor și când m-am trezit am zărit printre frunze cerul albastru-cobalt și m-am gândit cât de imposibil era să pictezi anumite lucruri. Cum era oare posibil să găsești o nuanță de albastru care să redea intensitatea vie și luminoasă a cerului? Am simțit deodată că nu mai vreau să pictez, că a picta înseamnă a-ți da aere, că singurul lucru care contează cu adevărat este să trăiești, să trăiești permanent noi experiențe, iarăși și iarăși, mereu."

Superioritatea, pe care leadershipul o reclamă adesea, este consecința unui exces de atitudine.

Iar un exces de atitudine impus de acceptarea unei experiențe de libertate în creație, la un om devotat unei anumite îndeletniciri, este modalitatea neconvențională de a se arăta

puternic în fața vieții, având conștiința acelei întoarceri - iarăși și iarăși, mereu - spre ceea ce contează, spre ceea ce îl face mai bun și mai responsabil, spre acel punct unde trebuie să fie tot timpul contribuitor ca să poată spune cu adevărat: I'm alive.

Arma seducției unui creator, direcția cea mai productivă a firii sale, este consacrată revelării unor noi experiențe de viață trecute prin decorul unei realități care pe neașteptate poate deveni imprevizibilă, depășind orice putere de înțelegere, orice imitație a timpurilor noastre.

I'm Alive este deviza omului care încearcă să se elibereze de acea povară a regretelor și a sentimentului de a fi neputincios față de caracterul efemer al lucrurilor și al vieții în general. Creația, adâncirea într-o realitate care depășește competențele rațiunii umane obișnuite, este singura cale de a simți că trăiești în deplin acord cu propria natură, cu propriile judecăți, cu propria viziune, cu propria conștiință.

Un om care spune cu tot sufletul: *I'm alive* , este cel care face din însăși viața lui o lecție a conștiinței - de a fi o lume plină de opțiuni pentru sine. O lume ce depinde de adevărul, pasiunea, acțiunile și efectele lor combinate, toate luate ca forme de reacție față de datoriile existenței, propagate spre o stare intensă de iubire și recunoștință.

Source: https://neculaifantanaru.com/i-m-alive.html